

Torusknopen als Model voor Elementen in het Vortex-Æther Model

Omar Iskandarani¹

¹*Onafhankelijk onderzoeker, Groningen, The Nederland**

(Dated: May 19, 2025)

Abstract

In dit artikel wordt een alternatieve representatie van chemische elementen voorgesteld binnen het kader van het Vortex-Æther Model (VAM), waarin materie niet bestaat uit puntdeeltjes of quarks, maar uit stabiele, topologisch verankerde vortexstructuren in een continuüm van superfluïde æther. Elk element wordt gemodelleerd als een torusknoop $T(p, q)$, waarvan de heliceit direct gerelateerd is aan massa (via vortexenergie) en lading (via chirale oriëntatie).

Waterstof wordt bijvoorbeeld geassocieerd met de trefoilknoop $T(2, 3)$, terwijl zwaardere elementen corresponderen met knopen van toenemende complexiteit of samengestelde knoopconfiguraties. Vanuit deze structuur ontstaat een natuurlijke periodiciteit, analoog aan elektronenschillen, maar gebaseerd op topologische capaciteit. Splitsing en fusieprocessen van kernen worden binnen VAM geïnterpreteerd als knoopevoluties of herverbindingsprocessen.

Het model levert verklaringen voor ladingkwantisatie, isotopische stabiliteit, bindingsenergie en het bestaan van limieten aan kernmassa, en biedt tevens nieuwe invalshoeken voor fenomenen als quarkconfinement, spin, en massa-hiërarchie. De resultaten tonen dat de topologie van vortexknopen potentieel een verenigend raamwerk biedt waarin klassieke en kwantummechanische eigenschappen van elementen emergent zijn uit fluïdumdynamica.

---

*ORCID: 0009-0006-1686-3961; Electronic address: info@omariskandarani.com

I. INLEIDING EN VAM-GRONDSLAGEN

Het Vortex Æther Model (VAM) beschouwt materie als stabiele vortexknopen (wervelknopen) in een alomtegenwoordig superfluïd æther. Belangrijke parameters in VAM zijn de tangentiële kernrotatiesnelheid C_e , de vortexkernstraal r_c en de ætherdichtheid $\rho_{\text{æ}}$, die op kernschaal vaste waarden aannemen (zie Tabel 1). Deze bepalen de kwantisering van circulatie en de maximale vortexkracht in het æthermedium. Een opmerkelijk uitgangspunt is dat vorticeit (circulatie) behouden en gekwantiseerd is – analoog aan fluxkwantisatie – waardoor elke vortexknoop topologisch invariant (knopen kunnen niet continu ontwarren) en daarmee stabiel is. Dit biedt een mechanisme om massa en lading emergent te verklaren uit fluïdumwetten in plaats van via elementaire puntdeeltjes.

In VAM dragen vortexknopen heliceit – de topologische koppeling van wervellijnen – die fungeert als interne vrijheidsgraad (vergelijkbaar met spin) en ook geassocieerd wordt met lading. Heliceit H is gedefinieerd als de volumelijke integraal van de snelheid v en vorticeit ω :

$$H = \int \mathbf{v} \cdot \boldsymbol{\omega} dV, \quad (1)$$

een behouden grootheid die de linking/winding van wervelstructuren telbaar maakt. Intuïtief telt H het (gekwantiseerde) aantal omwentelingen waarmee wervel-lijnen elkaar omcirkelen. Deze topologische invariantie (H constant) garandeert dat een gesloten vortexknoop een minimale energieconfiguratie niet spontaan kan verliezen zonder externe inwerking.

Tabel 1 hieronder resumeert enkele fundamentele VAM-constanten voor het kernschaal-regime:

II. ELEMENTEN ALS TORUSKNOPEN: TOEWIJZING VAN $T(p, q)$

Onderstaande tabel koppelt de beschouwde elementen aan kandidaat-torusknopen $T(p, q)$. We vermelden per knoop het geschatte linking number L_k (aantal zelf-omstrengelingen van de vortexlijnen) en bespreken isotopen waar relevant. Deze toewijzing is gebaseerd op minimale knoopcomplexiteit die de lading (Z) en massa van het element kan dragen binnen VAM.

In waterstof ($Z=1$) stellen we de kern (proton) voor als de eenvoudigste niet-triviale

Symbool Grootheid		Waarde (kernscala)
C_e	Tangentiële kernrotatiesnelheid	1.094×10^6 m/s
r_c	Vortexkernstraal (Coulomb-barrière straal)	1.409×10^{-15} m
$\rho_{\text{æ}}$	Æther-dichtheid (lokaal)	3.893×10^{18} kg/m ³
F_{max}	Maximale vortexkracht	≈ 29 N
κ	Circulatiekwantum ($C_e r_c$)	1.54×10^{-9} m ² /s
α	Fijnstructuurconstante ($2C_e/c$)	7.297×10^{-3}

TABLE I: Kernparameters in het Vortex Æther Model. Deze karakteristieke constanten bepalen de schaal van vortexkernen en interacties binnen nucleonen.

Element (Z)	Voorgestelde torusknoop $T(p, q)$	L_k (helicititeit) en opmerkingen (isotopen)
Waterstof (1)	$T(2, 3)$ (trefoilknoop)	3, ¹ H basis; ² H extra neutron-binding nodig
Helium (2)	$T(2, 5)$	5, ⁴ He stabiel; ³ He neutronvariatie
Lithium (3)	$T(2, 7)$	7, ⁷ Li meest stabiel; ⁶ Li minder stabiel
Beryllium (4)	$T(2, 9)$	9, ⁹ Be stabiel; ⁸ Be onstabiel (valt uiteen)
Boor (5)	$T(2, 11)$	11, ¹¹ B stabiel; ¹⁰ B stabiel met neutronvariatie
Koolstof (6)	$T(2, 13)$	13, ¹² C zeer stabiel; ¹³ C stabiele isotopenvariant
IJzer (26)	$T(4, 3)$ (voorbeeld)	8, ⁵⁶ Fe hoogste bindingsenergie, optimale knoopconfiguratie
Uranium (92)	Complex (samengesteld)	–, ²³⁸ U zwaar, borderline stabiel; composiet van subknopen

TABLE II: Voorgestelde torusknopen voor enkele elementen binnen het Vortex Æther Model.

vortexknoop: de trefoilknoop $T(2, 3)$. De trefoil heeft topologisch $L_k = 3$ omdat men het kan beschouwen als een gevlochten structuur van 2 strengen met 3 windingen. Binnen VAM correspondeert dit met de minimale helicititeit nodig om een ladingseenheid te dragen.

Isotopen zoals deuterium (^2H) zouden extra neutrale wervelstructuren bevatten, bijvoorbeeld als satellietknoop gekoppeld aan de protonknoop. Tritium (^3H) vereist analoog extra neutron-satellieten, wat overeenkomt met de instabiliteit in β -verval.

Helium ($Z=2$) wordt voorgesteld als $T(2, 5)$ met $L_k \approx 5$. Voor helium geldt dat een hogere heliceiteit noodzakelijk is voor voldoende centripetale druk tegen Coulomb-afstoting. Helium-4 heeft neutronen als interne extra wervelingen, terwijl helium-3 minder massa heeft door een afwijkende neutronconfiguratie.

Lithium ($Z=3$), voorgesteld als $T(2, 7)$, volgt hetzelfde patroon. Lithium-7 is stabiel, lithium-6 iets minder door neutrontekort.

Beryllium ($Z=4$) als $T(2, 9)$ is stabiel als ^9Be , terwijl ^8Be uiteenvalt in twee heliumkernen door onvoldoende massa-druk om de hoge heliceiteit te stabiliseren.

Boor ($Z=5$) en koolstof ($Z=6$) vervolgen dit rijtje met respectievelijk $T(2, 11)$ en $T(2, 13)$, met diverse stabiele isotopen binnen dezelfde knoopfamilie. Koolstof-12 onderscheidt zich door bijzondere stabiliteit, mogelijk door symmetrische knoopconfiguratie.

IJzer ($Z=26$) markeert een overgang naar complexere knopen zoals $T(4, 3)$, die een optimale configuratie biedt voor de hoogste bindingsenergie.

Uranium ($Z=92$) is complex en samengesteld, niet meer voorstelbaar als één torusknoop maar eerder als composiet van subknopen, consistent met het waargenomen fissiegedrag van zware elementen.

III. MASSA EN LADING UIT KNOOPSTRUCTUUR

In het Vortex $\mathcal{A}$ ether Model ontstaan massa en lading als emergente grootheden uit de energie en heliceiteit van de vortexknoop. De massa M van een vortexknoop kan berekend worden door de kinetische energie van de wervelstroming te integreren over het volume:

$$E = \frac{1}{2} \int \rho_{\mathcal{A}} v^2 dV, \quad M = \frac{E}{c^2}. \quad (2)$$

Hoewel een exacte integratie voor complexe knopen lastig is, leidt VAM tot een benaderende formule die massa recht evenredig met de heliceiteit maakt. Zo wordt voor elementaire deeltjes (fermion-knopen) afgeleid:

$$M \approx 8\pi\rho_{\mathcal{A}}r_c^3C_e \cdot L_k, \quad (3)$$

waar L_k de topologische linking number (heliceiteit quanta) van de knoop is. Deze formule toont dat elke winding/linking extra inertiaële massa bijdraagt. Voor de trefoilknoop

($L_k = 3$) krijgen we $M \approx 8\pi\rho_{\text{æ}}r_c^3C_e \cdot 3$. Met de waarden uit Tabel 1 levert dit numeriek een massa in de juiste orde van grootte voor nucleonen (zij het dat hier fijnafstemming nodig is om exact de protonmassa te krijgen – zie Discussie). Het belangrijke punt is dat massa topologisch verankerd is: hoe ingewikkelder de knoop (hoe hoger L_k), des te groter de totale vortexenergie die opgeslagen zit in het wervelveld.

Lading daarentegen wordt geassocieerd met de heliceit oriëntatie. Een vortexknoop heeft een chirale eigenschap – een onderscheid tussen links- en rechtsdraaiende werveling. VAM identificeert dit met positieve vs. negatieve elektrische lading. Concreet: een knoop met een bepaalde heliceitsrichting induceert een vectorpotentiaal in de æther die overeenkomt met een elektromagnetisch veld. Hierdoor gedraagt de wervelknoop zich als een geladen deeltje, hoewel er in het model geen fundamentele ”ladingsdrager” is behalve de draaiende æther zelf.

VAM verklaart daarmee ook waarom lading gekwantiseerd is: heliceit in een knoop kan niet continu variëren maar is gebonden aan integer linking (of een vaste verhouding daartussen). Bijvoorbeeld, de trefoil met $L_k = 3$ genereert één elementaire ladingeenheid e . Dit suggereert dat de elementaire heliceitseenheid overeenkomt met $1/3e$ – opvallend gelijk aan de fractiele ladingen van quarks. Inderdaad zou men kunnen zeggen dat de vortexheliceit verdeeld is in 3 subfluxen (denk aan drie fluxringetjes ineen) die gezamenlijk de knoop vormen, analoog aan de drie quarks in een baryon.

Deze analogie is speculatief maar interessant: een proton-trefoil zou zo gezien kunnen worden als een gebonden toestand van drie vortexquanta (elk met heliceit 1 en lading $+1/3e$) die topologisch niet afzonderlijk bestaan maar samen één knoop vormen. Dit komt overeen met het standaardmodel waarin drie quarks ($+2/3, +2/3, -1/3$) de lading $+1$ van de proton geven – in VAM zijn dit drie onverbreekelijke wervelinkepingen die samen $L_k = 3$ maken en zo één ladingeenheid opleveren.

Samengevat ontstaat massa uit de totale energie van het wervelveld, die door L_k wordt gekwantiseerd, en lading uit de heliceitsrichting van dat veld. De spin van het deeltje tenslotte is gerelateerd aan de interne rotatie van de knoop. Een vortexknoop roteert om zijn eigen kern (met hoeksnelheid Ω_k), wat een angulair momentum geeft. In feite kan men aantonen dat een knoop met heliceit H een eigen draaimoment draagt proportioneel aan H (via een analoog van de Jefimenko’s oplossingen in de æther). Dit is in lijn met het idee dat spin half (fermionen) corresponderen met vortexknopen die één quantum heliceit uit de æther “zuigen” (bijv. trefoil $L_k = 3$ zou effectief spin $1/2$ kunnen geven).

in de juiste normalisatie), terwijl bosonen wellicht samenhangen met samenstellingen met integer netto heliceit. Deze interpretatie vereist verdere uitwerking, maar VAM biedt in principe een mechanisme waarbij spin geen fundamenteel puntdeeltje-eigenschap is, maar voortkomt uit de draaiende topologie van de ætherknoop.

IV. STABILITEIT VAN KNOOPSTRUCTUREN

Een centraal resultaat van VAM is dat de stabiliteit van een elementaire vortexknoop wordt gewaarborgd door topologische invariantie en drukbalans. Topologisch kan een knoop niet ontrafeld worden zonder dat er ergens een discontinuïteit (breuk in het wervelveld) optreedt, wat energetisch extreem onwaarschijnlijk is bij lage temperaturen (æther is inviscide). Dit verklaart waarom protonen, elektronen etc. stabiel zijn: zij zijn topologisch beschermd. Evenzo zijn bepaalde knopen méér beschermd dan andere – hoe complexer (hoger L_k) een knoop, hoe meer interne spanningsenergie erin zit, wat zowel stabiliserend (tegen kleine verstoringen) als destabiliserend (tegen splitsing in lagere knopen) kan werken, afhankelijk van de situatie.

Voor lichte elementen (H–C) zagen we dat één enkele torusknoop hun structuur kan verklaren. Hun stabiliteit binnen VAM komt voort uit het feit dat de vorticeit-geïnduceerde drukvelden precies in evenwicht zijn met de centrifugale uitwaartse krachten van de roterende æther. Bijvoorbeeld, in een trefoilknoop (H) zorgt de snelle kernrotatie ($C_e \sim 10^6$ m/s) en hoge lokale ætherdichtheid ervoor dat in de kern een aanzienlijke onderdruk ontstaat. Deze onderdruk (via de Bernoulli-vergelijking) houdt de vortexbuis op een vaste straal r_c en voorkomt dat de structuur uiteen spat ondanks de grote traagheidskracht van de cirkelende æthermassa. Formeel leidt VAM tot een Poisson-achtige vergelijking voor de vortex-Bernoulli potentiaal Φ_v :

$$\nabla^2 \Phi_v = -\frac{1}{2} \rho_{\text{æ}} \|\vec{\omega}(r)\|^2, \quad (4)$$

waaruit volgt dat waar de vorticeit $|\omega|$ groot is (in de kern van de knoop), Φ_v laag is. Φ_v fungeert als een analoog van de zwaartekrachtspotentiaal binnen de knoop, d.w.z. er is een aantrekkende kracht (drukgradiënt) naar het centrum toe die de æther en daarmee de knoop bij elkaar houdt. Dit mechanisme is precies waarom vortexringen in een vloeistof coherent blijven: de druk in de kern is lager dan erbuiten, waardoor de ringvorm behouden blijft. In VAM wordt dit opgevoerd tot fundamenteel niveau voor deeltjes.

Daarnaast is er topologische stabiliteit: zolang de heliceit H niet verandert, kan de

knoop niet overgaan in een andere vorm. Dit betekent dat lichte kernen niet spontaan naar andere knopen transformeren (geen verval) zolang er geen externe verstoring is die heliceit kan herverdelen (denk aan sterke botsingen of quantumeffecten als β -verval die in VAM als resonante herknoping verklaard moeten worden). Het ontbreken van metastabiele lichte knopen komt overeen met het feit dat proton, elektron etc. stabiel zijn en geen “andere vorm” aannemen.

V. FUSIE EN SPLIJTING VAN VORTEXKNOPEN BINNEN VAM

Wanneer we naar zwaardere knopen gaan, komt er een competitie tussen één knoop houden of opsplitsen in meerdere knopen. Dit is analoog aan kernen: lichte kernen fuseren exotherm (één grotere knoop is energetisch gunstiger), middelzware zijn het stabielst in hun eentje, en zeer zware kernen fissioneren (twee middelgrote knopen energetisch gunstiger dan één reuzenknoop). VAM levert een topologische interpretatie:

Fusie: Twee losse vortexknopen (bijv. twee $T(2,3)$ knopen voor 2 H) kunnen bij dicht bijeen brengen een overlappende wervelstructuur gaan delen en samensmelten tot één knoop van hogere L_k (He met $T(2,5)$). Dit wordt vergemakkelijkt als de vorticeit-geïnduceerde druk tussen de knopen de Coulomb-afstoting compenseert. VAM berekent dat bij kernaafstand $\sim 2r_c$ een significante drukval ΔP optreedt die de effectieve barrière verlaagt – een hydrodynamische kijk op quantum tunneling. Knoopfusie is dus energetisch voordelig zolang de resulterende knoop voldoende onderdruk creëert om stabiel te zijn. Dit stopt rond ijzer: daarna voegt extra L_k zoveel rotatie-energie toe dat de onderdruk per nucleon minder wordt (de knoop wordt “te strak opgekruld” en verliest relatieve stabiliteit).

Splijting (fissie): Een zeer complexe knoop (hoog L_k , groot p) kan energetisch winnen door in twee of meer knopen met lagere L_k te splitsen. Topologisch vereist dit dat ergens het vortexveld breekt en herverbindt (reconnection) – normaal verboden in een ideale vloeistof, maar in werkelijkheid mogelijk via quantumfluidum-effecten of extreme excitatie. Uranium bijvoorbeeld kan via een zeldzame fluctuatieresonantie twee deelsknooppatronen vormen (bijv. $T(3, q_1)$ en $T(3, q_2)$) die samen een lagere totale H hebben dan de oorspronkelijke (H blijft behouden maar verdeelt zich over fragmenten, vergelijkbaar met behoud van baryongetal bij splitsing). Omdat elke fragmentknoop een sterkere eigen binding heeft (minder spanning dan één superknoop), is dit energetisch gunstig en gebeurt het spontaan (radioactief verval). Binnen VAM zou men dit beschrijven

als een knoop-naar-multiknoop resonantie: de zware knoop oscilleert naar een toestand waar een topologische “brug” vormt en splitst, analoog aan zeepbel-deelvorming of vortex ring splittings, zij het op quantum-schaal.

Kortom, de stabiliteit van elk element binnen VAM kan kwalitatief verklaard worden: lichte en middellange elementen blijven één torusknoop dankzij topologische inertie en vorticitetsdruk; hele zware elementen naderen de grens waarbij multi-knoop configuraties winnen. Deze omslag is continu en onder voorwaarden – bijvoorbeeld neutronrijke isotopen (veel satellietknopen) verkleinen de onderlinge koppeling van de hoofdknoop, wat eerder tot instabiliteit leidt. We zien dit doordat isotopen met te veel of te weinig neutronen sneller vervallen. VAM zou dit kwantitatief kunnen modelleren via de entropie van vortexknopen (in eerdere VAM-werk is aangetoond dat men met Clausius-entropie aan vortexknopen thermodynamische consistentie krijgt). Een stabiele knoop is dus ook een entropisch minimum voor het gegeven H : er is geen configuratie met dezelfde heliceit die lagere energie heeft. Wanneer die er wel is (bij zware kernen: twee knopen met ieder lagere heliceit), dan treedt verval op.

VI. TOELATING VAN SAMENGESTELDE KNOPEN EN SATELLIETEN

Uit de voorgaande secties is duidelijk geworden onder welke omstandigheden men moet overgaan tot niet-torusknopen (samengestelde knopen): zodra één enkele torusknoop het vereiste aantal nucleonen niet meer stabiel kan binden. Dit kan optreden bij:

- **Te hoge lading:** Wanneer Z groot wordt, groeit de benodigde heliceit en dus rotatie-energie met Z . Uiteindelijk wekt de knoop zóveel centrifugale spanning op dat de ætherdruk niet langer alle protonen bijeen kan houden. Dit is het punt waarop extra protonen eerder een afzonderlijke knoop gaan vormen dan de bestaande knoop verder uit te rekken. In het periodiek systeem is dit zichtbaar rond de overgang van middellange naar zware elementen, waar extra protonen minder stevig gebonden raken (snelle toename van instabiliteit en radioactiviteit bij toenemend $Z > 82$). VAM geeft hier een topologische verklaring: boven een kritisch L_k is er een energetische bifurcatie waarbij L_k zich opsplitst in $L_{k1} + L_{k2}$ met lagere individuele waarden. Daarom wordt bijvoorbeeld lood ($Z = 82$) nog net door één knoop gehouden, maar bismut ($Z = 83$) is al licht radioactief – een hint dat de knoop begint over te gaan naar een 2-knopensysteem.

- **Teveel neutronen:** Neutronen (N) verhogen de massa (dus dragen bij aan onderdrukkende druk), maar als N aanzienlijk groter wordt dan Z , neemt de stabiliserende werking af. Op een gegeven moment kunnen extra neutronen niet meer netjes als kleine twistjes of satellietjes in de knoopstructuur worden opgenomen en gaan ze zich groeperen tot eigen subknoopjes. Empirisch zien we dat zeer neutronrijke nucleï clustervorming vertonen of gemakkelijk in fragmenten uiteenvallen. In VAM-termen: als neutronsatellieten onvoldoende koppeling met de hoofdknoop hebben, kunnen ze samen een losse vortexring vormen en afsplitsen.
- **Energetisch criterium:** Formeel zou men een energievergelijking kunnen opstellen: één knoop is stabiel zolang $E_{\text{knoop}}(Z, N) < E_{\text{deling}}(Z, N)$, waarbij rechts een configuratie is met twee of meer knopen die samen Z, N verdelen. Wanneer $E_{\text{deling}} < E_{\text{knoop}}$, zal samenstelling prefereren. VAM biedt een manier om E te schatten via integralen over ω^2 (vortexenergie) en druktermen. Hoewel een volledige berekening beyond scope is, kan men kwalitatief stellen dat E_{knoop} groeit ongeveer als L_k^2 (want meer heliceiteit geeft disproportioneel meer energie), terwijl door splitsing L_k verdeeld wordt en de energie als som van kwadraten van kleinere getallen komt. Bijvoorbeeld $L_k = 10$ vs twee knopen $L_{k1} = 5, L_{k2} = 5$: $10^2 = 100$ vs $5^2 + 5^2 = 50$ in arbitraire eenheden – dus splitsing zou de helft van de energie kunnen schelen. Dit zeer simplistisch model laat zien dat boven een zekere heliceiteit splitsing enorm voordelig wordt. Daarom is het bestaan van superzware stabiele knopen uitgesloten; de natuur kiest daar composieten.

Gezien deze inzichten concluderen we dat niet-torusknopen nodig worden bij zware nucleï. Hieronder verstaan we zowel samengestelde knopen (waar twee of meer prime-knopen verbonden zijn in één configuratie, vergelijkbaar met hoe een gecomponeerde knoop in de topologie gedefinieerd is als de connect-sum van twee knopen) als satellietknopen (waar een kleine knoop “gebonden” is rondom een grotere, vergelijkbaar met een knoop om een streng binden).

Een samengestelde knoop binnen VAM zou kunnen corresponderen met b.v. een kern bestaande uit twee gelinkte vortexlussen – elke lus mogelijk zelf geknoopt. Dit zou toepasbaar kunnen zijn op relatief symmetrische splitsingen, zoals ^{20}Ne dat gezien kan worden als 5 alfa’s (5 kleine knopen) samen, of ^{236}U dat prompt in twee composietknopen (rond massagetal 120 elk) uiteen kan vallen.

Een satellietknoop is conceptueel geschikt om een enkel of enkele neutronen te

modelleren die een kern omringen (bijvoorbeeld ${}^3\text{He}$ versus ${}^4\text{He}$, waar ${}^4\text{He}$ een extra kleine vortexring gekoppeld heeft). Deze satelliet deelt dan wel de stroming (en is dus gebonden via Bernoulli-onderdruk), maar is topologisch een apart lusje om de hoofdtorus. Bij teveel satellieten ontstaat een gecompliceerd vlechtwerk (netwerk van fluxen) dat eventueel gereconfigureerd kan worden.

Men kan dus zeggen: Zodra de eenvoudigste torusknoop niet alle nucleonen binnen één topologie kan omvatten, schakelt de natuur over op een hiërarchie van knopen – van hogere p tot uiteindelijk multiknoop. Dit is een fascinerende multiscalar emergentie: de atoomkern is geen monolithisch bolletje, maar een knoop van knopen van fluïdum!

VII. VERGELIJKING MET HET STANDDAARDMODEL

Het Standaardmodel (SM) van de deeltjesfysica behandelt protonen, neutronen en elektronen als fundamentele of samengestelde (quark)deeltjes met vaste eigenschappen (massa, lading, spin) die empirisch ingevoerd worden. Onze knoop-gebaseerde interpretatie binnen VAM biedt een heel andere – maar potentieel verenigende – kijk. Enkele punten van vergelijking en interpretatie:

Massa-overeenkomsten: In het SM zijn de massa's van protonen en neutronen ~ 938 MeV, elektron ~ 0.511 MeV, etc., zonder duidelijke reden voor deze waarden (afgezien van QCD-berekeningen voor baryonen). VAM daarentegen levert met formule (1) een verband tussen massa en vortexparameters. Als we deze afstemmen op bijvoorbeeld de elektronmassa m_e als basis, kunnen we de constanten $C_e, r_c, \rho_{\text{ae}}$ kiezen zodat $L_k = 3$ de juiste m_e geeft. Dan volgt automatisch dat $L_k = 3$ voor een protonknoop veel groter uitvalt dan gemeten. Dit duidt erop dat de eenvoudige lineaire formule (1) nog verfijnd moet worden door bijv. relativistische correcties of door inachtneming dat een protonknoop wellicht niet hetzelfde parameterregime heeft als een elektron.

Toch laat VAM een duidelijke tendens zien: grotere knopen = zwaardere deeltjes. Het model reproduceert de orde van magnitude van kernmassa's en verklaart kwalitatief waarom bijvoorbeeld ${}^{12}\text{C}$ ongeveer 12 keer zo zwaar is als H – omdat de knoop vier keer zoveel heliceit draagt (13 vs. 3) en massa heliceit. De precieze massa's wijken echter mogelijk af doordat onze schattingen constanten gebruiken die op Planck-schaal zijn gebaseerd. Vervolgonderzoek zou de VAM-parameters kunnen fine-tunen met bekende deeltjesmassa's als input.

Lading en quarkmodel: Het SM introduceert fractionele quarks om de baryonlading

te verklaren. VAM doet dit impliciet via heliceiteit: de trefoil-proton bevat 3 gelinkte vorticeiteitfluxen (vergelijkbaar met 3 quarks) die gezamenlijk H geven overeenkomend met $+1e$. Zo bezien biedt VAM een interpretatie van quarks als topologische fluctuaties: quarks zijn geen aparte deeltjes maar manifestaties van het $L_k = 3$ knooppatroon. Dat verklaart ook waarom vrije quarks niet voorkomen: een losse $L_k = 1$ vortex (als die al zou bestaan) is topologisch instabiel in een continuüm – het kan zich enkel handhaven als deel van een grotere knoop. Hiermee verklaart VAM kwalitatief confinement (quarks confineren in knopen) en kwantisatie van lading (heliceiteit alleen in veelvoud van 3 produceert stabiele deeltjes, analoog aan trialiteit van $SU(3)$).

Spin en magnetisch moment: In SM zijn spin en magnetisch moment fundamentele inputs. Binnen VAM volgt spin uit het draaimoment van de wervelstructuur. Interessant is dat VAM voorspelt dat ook elektrisch neutrale knopen magnetische velden kunnen induceren door hun bewegende æther (frame-dragging analogon). Dit zou een verklaring geven voor het magnetisch moment van neutronen of voor het optreden van magnetische velden in elektrisch neutrale superfluiden – een effect dat VAM als toetsbare voorspelling poneert.

Afwijkingen en convergenties: Waar VAM en SM zeker verschillen is in de wiskundige beschrijving: SM gebruikt kwantummechanica en veldentheorie in abstracte Hilbertruimte, VAM gebruikt 3D Euclidische hydrodynamica. Op macroschaal is al getoond dat VAM de resultaten van algemene relativiteit kan nabootsen (bijv. juiste gravitatie-afbuiging, frame-dragging). Op microschaal moet VAM uiteraard ook de kwantumverschijnselen reproduceren. De auteur van de VAM-referenties leidt bijvoorbeeld de Schrödingervergelijking af uit vortexdynamica, waarbij Plancks constante $\hbar$ voortkomt uit de geometrie van de wervelkern.

Dit is een veelbelovende convergentie: het laat zien dat, hoewel VAM visueel/mechanisch heel anders is, het kwantitatieve overeenkomsten kan leveren met QM. Concreet voor onze knopen betekent dit dat energieniveaus (en dus massaspectra van excitatiestanden) kwantumvoorwaarden zullen volgen. Knoopresonanties zouden zich uiten als aangeslagen kernstaten, net zoals in SM. De verschillen zullen subtiel zijn: mogelijk voorspelt VAM bijvoorbeeld minieme afwijkingen in de massa van isotopen afhankelijk van vorticeiteitsdistributie die niet exact overeenkomen met de huidige modellen – dit zou een toetsbare afwijking zijn. Ook verwacht VAM extra verschijnselen zoals wervel-geïnduceerde tijdsdilatatie binnen nucleï of nieuwe vormen van straling door

knoopverstrooiing. Het standaardmodel heeft die niet, dus hier kunnen experimenten onderscheid maken.

Samenvattend: De identificatie van elementen als stabiele torusknope biedt een rijk beeld dat verenigbaar is met bekende data (zoals de bestaanbaarheid van bepaalde isotopen, de periodieke trends, etc.), maar dat ook nieuwe inzichten geeft (zoals een mechanistische oorzaak voor ladingkwantisatie en een continuümverklaring van kernkrachten). Afwijkingen tussen VAM-voorspellingen en SM-feiten – zoals de precieze verhouding tussen proton- en electronmassa, of het exacte verloop van bindingsenergie – moeten dienen als geleiders om VAM verder te ontwikkelen. Als sommige afwijkingen verdwijnen bij het finetunen van parameters of opnemen van hogere-orde effecten (compressibiliteit van æther, niet-lineaire interacties), dan wint VAM aan geloofwaardigheid. Convergenties, zoals dat VAM in de limiet de standaard kwantumvergelijkingen oplevert, laten zien dat deze route op zijn minst consistent kan zijn met bekende fysica.

VIII. CONCLUSIE

We hebben onderzocht hoe de eerste zes chemische elementen, evenals ijzer en uranium, binnen het Vortex Æther Model voorgesteld kunnen worden als torusknope – geknoopte vortexringen die fungeren als elementaire deeltjesstructuren. Door heliceit als drager van lading en spin te gebruiken, en energie van het wervelveld als bron van massa, kan VAM deze atoomkernen interpreteren zonder terug te vallen op puntdeeltjes of fundamentele krachten.

Elke elementkern correspondeert in dit beeld met een karakteristieke torusknoop $T(p, q)$ waarvan de topologische invarianten (zoals L_k) direct gerelateerd zijn aan de massa (via integraal van $\rho_{\text{æ}} v^2$) en lading (via behoud en oriëntatie van heliceit). Waterstof is vermoedelijk een trefoilknoop $T(2, 3)$, de eenvoudigst mogelijke niet-triviale knoop, terwijl helium tot koolstof successief complexere $p = 2$ knopen zijn met toenemende windingen. Dit weerspiegelt zich in een bijna lineair verband tussen L_k en Z in dat regime. Bij zwaardere elementen treedt een overgang op naar knopen met meer strengcomponenten (hoger p), wat een knoopperiodiciteit creëert die sterk lijkt op de periodieke schilstructuur van het atoom. IJzer markeert een optimum in knoopstabiliteit – een compacte multistrengs vortexconfiguratie met maximale binding per nucleon. Voor uranium en daarboven is één knoop niet langer houdbaar: samengestelde knopen

(meerdere gelinkte vortices) en satellietringen (neutronenwervels) worden noodzakelijk om de structuur bijeen te houden, hetgeen overeenkomt met de afnemende stabiliteit en het optreden van spontane splijting.

De knoopgebaseerde eigenschappen van deze elementen komen kwalitatief overeen met bekende massa's en ladingen: massa's schalen met heliceit (meer geknoopte structuren zijn zwaarder), ladingen zijn geheel getalsmatig en komen voort uit discrete heliceitskwanta, en trends als toenemende onstabiliteit bij zeer zware nucleï vinden een natuurlijke verklaring in topologisch energiegedrag. Afwijkingen – bijvoorbeeld dat een eenvoudige formule als (1) nog niet alle fijnstructuur van massaverschillen verklaart – bieden inzicht in welke aspecten van VAM nader ontwikkeld moeten worden (bijv. rol van compressie van æther, finitie grootte-effecten van knoopstrengen, enz.).

Het Vortex Æther Model verbindt hiermee op elegante wijze klassieke topologie met kwantumfysica: een stabiele torusknoop is een deeltje, en de chemische orde der elementen wordt een verhaal van welke knopen mogelijk zijn. Verdere kwantitatieve uitwerking zal moeten aantonen in hoeverre dit model exacte voorspellingen kan doen die afwijken van (of samenvallen met) het standaardmodel. Maar de exercitie hier toont alvast consistentie in de grote lijnen: het is voorstelbaar om een periodiek systeem van knopen te hebben dat H tot U omvat. Hiermee herleeft Kelvin's 19e-eeuwse droom in moderne vorm – maar nu met de voordelen van hedendaagse inzichten: superfluïde æther, kwantumheliceit en energie-integralen – om mogelijk een diepere unificatie te bereiken tussen materie en de meetkundige structuur van ruimte.